

Bilaga 3 till kommunfullmäktiges protokoll 2002-01-21, § 4

Borgarrådet Kristina Axén Olins svar på interpellation (nr 20) av Eva Oivio (s) angående behovet av utvärdering och utveckling av stadens insatser i förhindrande av kvinnlig könsstympning.

Tack för Din interpellation – Eva

Du har ställt följande frågor:

1. Anser du att kommunens insatser i förhindrandet av kvinnlig könsstympning borde utvärderas?
2. Vilka konkreta insatser har de olika stadsdelarna i Stockholm vidtagit sedan denna fråga aktualiserades av kommunstyrelsen i mitten av 1990-talet?
3. Är Du beredd att ta ansvar för att ytterligare nätverk liknande den samverkansform som finns i Rinkeby och Husby inrättas i andra delar av staden?

Svar på frågorna:

1.
Det är naturligt att de insatser som görs av kommunen också utvärderas kontinuerligt. Även de insatser som görs inom den ideella sektorn bör utvärderas och följas upp för att en samordning av insatserna mot könsstympning skall kunna ske på bästa möjliga sätt.

Det är naturligt att det huvudsakliga arbetet mot könsstympning görs i de stadsdelar där kunskapen om förebyggelsen är störst.

I november 1996 bildades ett nätverk i Rinkeby mot kvinnlig könsstympning (KKS) Detta nätverk träffas ungefär 10 gånger per år och antalet medlemmar ökar. Ett regelbundet samarbete äger också rum med föreningen RISK (Riksföreningen stoppa kvinnlig könsstympning).

Till nätverket har därigenom anslutits två informatörer vilka utbildats av föreningen. Informatörerna som är timanställda inom Öppna familjeverksamheten i Rinkeby är tänkta att främst informera och vända sig till sina landsmän. Idilprojektet som uppstod ur föreningen och som utbildat informatörerna har utvärderats.

Det är som Eva Oivio påpekar angeläget att utvärderingar görs av rutinerna inom ansvarig myndighet. Stadsdelsnämnderna har ett ansvar att kontinuerligt utvärdera den verksamhet som bedrivs. Under den tid som nätverket funnits i Rinkeby har man också kommit fram till att det finns ett starkt samverkansbehov. Frågan om könsstympning är inte bara en social eller polisiär fråga utan också en medicinsk angelägenhet.

2.

Kvinnlig könsstympning är fruktansvärt och är förbjudet enligt lag i Sverige. Lagen har uppmärksammats vid ett flertal tillfällen medialt och har ett starkt stöd i Sverige. I augusti 1996 beslöt dåvarande resursnämnd att frågan skulle uppmärksammas. Ur centrala medelsreserven avsattes 100 000 kronor för spridning av läromaterial till grundskola och socialtjänst. Den informationsfolder som används har gjorts om ett par gånger, senast i samband med lagskärpningen 1999. De stadsdelar som arbetar aktivt med frågan har varit delaktiga i arbetet med riktlinjer, handlingsplaner och nätverksbildande. Riktlinjer för dessa frågor är i Sverige på ett nationellt plan under utarbetande.

3.

Kvinnlig könsstympning är ett ohyggligt brott och helt oacceptabelt i alla demokratier. Vi har därför alla anledning att fråga oss om det finns något mer som vi kan göra för att förhindra att stympning sker.

Information, kunskap och nätverk är några åtgärder jag tror är nödvändiga.

Nätverksbildningen måste dock komma ifrån engagerade medborgare, inte något som kommer för att vi så beslutar i stadshuset. Jag kommer självfallet dock att välkomna större engagemang, nya nätverk och andra idéer som kan bidra i kampen mot kvinnlig könsstympning.

Därmed anser jag mig ha besvarat interpellationen.

Stockholm den 15 augusti 2001

Kristina Axén Olin